

Fluctuantă deasupra temerilor

Lidia Popa

M-am ascuns în canioane de cuvinte
Unde arborii cresc suspendați cu rădăcinile către cer
Iar gândul devine efemer ca o ecuație cuantică
În întinderi pierdute unde ceața îmi învăluie tristețea
Împingînd lamentările dincolo de gama văicăreliei.

Căutând noi porturi de pace sub ceruri necunoscute
Oscilând echilibrul speranței pe o balanță de suflet grav
Orientată către infernul universal golit
De crucificarea aspirației către albastru
Ca o sămânță încolțită în embrion astral.

Esențe de nefericire împrejurul existenței
Declamând nebunia frenetică a greșelii
Cu amețeața căderii în absolutul ambițiilor
Fluctuantă deasupra temerilor
Pe puntea suspendării între abisuri.
©Lidia Popa